

Sygn. akt VI GC 331/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 6 199,20 złotych (sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2 831,40 złotych (dwa tysiące osiemset trzydzieści jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 331/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 sierpnia 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 6 199,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że z winy kierującego innym pojazdem, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego doszło do uszkodzenia pojazdu marki S (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu przez okres 43 dni wystawiona została faktura na kwotę 9 520,20 złotych brutto uwzględniająca dzienną stawkę za najem pojazdu zastępczego w kwocie 221,40 złotych brutto. Pozwany do dnia wytoczenia powództwa wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 321 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 stycznia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 6203/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa kwestionując zarówno okres najmu pojazdu zastępczego, jak i wysokość stawki za najem.

Pozwany wskazał, iż wypłacił odszkodowanie w kwocie 3 321 złotych brutto uznając za zasadny okres 30 dni najmu oraz stawkę w kwocie 90 złotych netto, mając na uwadze, że poinformował poszkodowanego o możliwości organizacji najmu bez ponoszenia kosztów przez poszkodowanego oraz o wysokości stawek akceptowanych przez ubezpieczyciela w przypadku samodzielnego zawarcia umowy najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. J. i A. J..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

niesporne

M. J. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i jeszcze tego samego dnia, tj. w dniu 18 maja 2017 roku, A. J. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły stawkę za dobę najmu pojazdu zastępczego w kwocie 180 złotych netto za każdy rozpoczęty dzień najmu.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 14 akt, arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 15 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 19 maja 2017 roku” (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. poinformował poszkodowanego M. J., że w przypadku konieczności najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciel jest w stanie nieodpłatnie zapewnić mu pojazd zastępczy ponosząc następujące koszty: pojazd klasy A – 70 złotych netto za dobę, pojazd klasy B – 75 złotych netto za dobę, pojazd klasy C – 90 złotych netto za dobę i pojazd klasy D – 130 złotych netto za dobę. Nadto wskazano, że najem pojazdu zastępczego po stawce przewyższającej kwotę, za którą pojazd zorganizuje ubezpieczyciel może zostać uznany za naruszenie ustawowego obowiązku do zapobiegania zwiększeniu szkody.

Poszkodowany M. J. otrzymał powyższe pisma, jednakże w tym czasie miał już zawartą umowę najmu z innym podmiotem.

pismo – k. 46 akt, zeznania świadka M. J. – protokół rozprawy z dnia 27 czerwca 2018 roku – k. 65-66 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:14-00:07:49)

W dniu 03 lipca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. J. fakturę numer (...) obejmującą należność za wynajem samochodu zastępczego w okresie 43 dni po stawce w kwocie 221,40 złotych brutto, tj. na łączną kwotę 9 520,20 złotych brutto.

faktura – k. 13 akt, arkusz wydania i zwrotu pojazdu zastępczego – k. 16 akt

(...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 3 321 złotych brutto tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego uwzględniając okres 30 dni najmu oraz stawkę w kwocie 110,70 złotych brutto (90 złotych netto).

decyzja – k. 45 akt

Uszkodzony pojazd marki S. (...) oraz wynajęty pojazd marki F. (...) należą do tej samej klasy pojazdów – segment C.

Dobowy koszt najmu pojazdu o klasie odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu i wynajętemu w lokalnych warsztatach i wypożyczalniach w 2017 roku zwierzał się w przedziale od kwoty 116,85 złotych brutto (95 złotych netto) do kwoty 258,30 złotych brutto (210 złotych netto).

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 43 doby.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 71-81 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron. Sąd uwzględnił także zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Uznając je za wiarygodne Sąd oparł się także na zeznaniach świadka M. J., w szczególności w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że otrzymał od pozwanego informację o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela. Oceniając jednakże zeznania tego świadka pod kątem zarzutu pozwanego dotyczącego naruszenia przez poszkodowanego ciążącego na nim obowiązku minimalizacji szkody poprzez wynajęcie pojazdu w wypożyczalni stosującej wyższe stawki aniżeli wskazane poszkodowanemu przez pozwanego, w ocenie Sądu zarzut ten uznać należało za nieuzasadniony. Sąd zważył bowiem, że w aktach sprawy brak jest dokumentu potwierdzającego datę odebrania tej informacji przez poszkodowanego, niemniej jednak mając na uwadze, że pismo to opatrzone jest datą „dnia 19 maja 2017 roku” nie mogło ono, co oczywiste, zostać doręczone adresatowi przed tym dniem, co ma o tyle znaczenie, że poszkodowana A. J. wynajęła pojazd zastępczy wcześniej, tj. już w dniu 18 maja 2017 roku. Ciężar wykazania, że w tym czasie poszkodowany posiadał już informację od pozwanego, spoczywał na pozwanym, czemu jednakże pozwany nie sprostał. Pozwany nie zdołał zatem wykazać, że poszkodowany został jeszcze przed zawarciem umowy najmu w dniu 18 maja 2017 roku skutecznie poinformowany o możliwości skorzystania ze wskazanej przez pozwanego wypożyczalni i stawkach podlegających weryfikacji.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była także kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd oparł się na niej w całości dokonując rozstrzygnięcia spornych w niniejszej sprawie kwestii.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 6 199,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem pozostałej części odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku kolizji z dnia 18 maja 2017 roku.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany kwestionował zarówno okres najmu, jak i stawkę za najem pojazdu zastępczego wskazując nadto, że poinformował poszkodowanego o możliwości organizacji najmu bez ponoszenia kosztów przez poszkodowanego oraz o wysokości stawek akceptowanych przez ubezpieczyciela w przypadku samodzielnego zawarcia umowy najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanych M. J. i A. J. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Nie ma też wątpliwości, że co do zasady poszkodowany ma prawo wyboru dowolnej wypożyczalni oferującej pojazdy zastępcze, o ile stawka najmu mieści się w kategoriach cen rynkowych występujących na rynku lokalnym. Poszkodowany ma jednakże także, na podstawie art. 362 k.c. oraz art. 16 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 473), obowiązek minimalizacji szkody rozumiany jako zapobieżenie, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Jak nadto wskazał w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku Sąd Najwyższy (sygn. akt III CZP 5/11) nie wszystkie koszty, a więc nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów podnosząc, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu, objęte są odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione, tj. usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami i potrzebami poszkodowanego.

Odnosząc się zatem do zarzutu pozwanego dotyczącego naruszenia przez poszkodowanego ciężącego na nim obowiązku minimalizacji szkody poprzez wynajęcie pojazdu w wypożyczalni stosującej wyższe stawki aniżeli wskazane poszkodowanej przez pozwanego, raz jeszcze wskazać należy, że zarzut ten uznać należało za nieuzasadniony. Nie powielając argumentacji przytoczonej w powyższej części uzasadnienia dodać jedynie należy, że jak wskazał Sąd

Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu, objęte są odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione, tj. usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami i potrzebami poszkodowanego. Niemniej jednak zważyć należy, że w niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, ażeby zawiadomił poszkodowanego o możliwości wynajęcia pojazdu w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym przed wynajęciem pojazdu przez poszkodowanego, a zatem w sytuacji, gdy poszkodowany otrzymał takie pismo, czy informacje w innej formie mając już zawartą umowę najmu z innym podmiotem, nawet za czynsz najmu wyższy niż oferowany przez ubezpieczyciela, nie ma w ocenie Sądu podstaw do tego, aby uznać, że zachowanie poszkodowanego było nieprawidłowe i przyczyniające się do powstania szkody, nieuzasadnione i zbyt daleko idące zaś byłoby wymaganie, ażeby np. poszkodowany rozwiązał wówczas zawartą już umowę najmu.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że samo nawet przekazanie poszkodowanemu informacji o akceptowanych stawkach czynszu najmu jest niewystarczające do uznania, że poszkodowany w każdym przypadku, gdy wynajął pojazd zastępczy po wyższej stawce, naruszył obowiązek minimalizacji szkody. Konieczne jest bowiem w każdym takim przypadku w ocenie Sądu wykazanie, że poszkodowany w ogóle nie interesował się ofertą wskazaną przez pozwanego i ewentualnym ustaleniem zasad najmu, a więc zaniechał współdziałania z pozwanym w likwidacji szkody w postaci co najmniej podjęcia próby ustalenia szczegółów i dokładnych warunków najmu samochodu zastępczego. Tymczasem pozwany – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – nie podjął żadnej inicjatywy w wykazaniu tej okoliczności, mimo że w sprawie poszkodowany przesłuchiwany był w charakterze świadka.

Wreszcie wskazać należy, że w ocenie Sądu uzasadnionym byłoby rozważanie w ogóle obciążenia poszkodowanego obowiązkiem skorzystania z oferty pozwanego w sytuacji, gdyby pozwany uznał za zasadny cały usprawiedliwiony okolicznościami sprawy okres najmu pojazdu zastępczego. W przypadku zaś, gdy pozwany niezasadnie ograniczył pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego do 30 dni, podczas gdy zasadny okres najmu wynosił 43 dni, obciążenie poszkodowanego obowiązkiem skorzystania z oferty pozwanego byłoby niezasadne. Z drugiej zaś strony, przyjęcie, iż na okres uznany przez pozwanego – 30 dni – poszkodowany winien skorzystać z oferty pozwanego, zaś na następne 13 dni z oferty powoda, w ocenie Sądu byłoby nieracjonalne i pozbawione podstaw. Poszkodowany zawierając umowę najmu pojazdu zastępczego nie wie bowiem, ile będzie trwał najem, którego czas trwania uzależniony jest od naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie można, w ocenie Sądu, wymagać od poszkodowanego, aby decydował się on na najem pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego na czas uzależniony od jego arbitralnej decyzji, a następnie poszukiwał innej firmy, od której mógłby wynająć pojazd na dalszy okres. Powyższe jest tym bardziej zasadne jeśli zważyć, że stawka najmu na krótszy okres jest niejednokrotnie wyższa, a więc zmiana wynajmującego w trakcie trwania naprawy uszkodzonego pojazdu mogłaby w konsekwencji generować wyższe koszty najmu.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu, powodowi przysługuje zwrot faktycznie poniesionych wydatków na najem pojazdu zastępczego, o ile stawki najmu wskazane przez powoda mieszczą się w ramach stawek występujących na lokalnym rynku.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego M. T. uszkodzony pojazd marki S. (...) należy do tego samego segmentu, co pojazd wynajęty, tj. do segmentu C, a dobowy koszt najmu pojazdu o tej klasie w lokalnych warsztatach naprawczych i wypożyczalniach pojazdów w 2017 roku zwiierał się w przedziale od kwoty 116,85 złotych brutto (95 złotych netto) do kwoty 258,30 złotych brutto (210 złotych netto).

Powyższe oznacza, że stawka za wynajem pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda (180 złotych netto) miała walor stawki stosowanej na lokalnym rynku, waloru takiego zaś nie miała stawka przyjęta przez pozwanego (90 złotych netto) – wynajęcie pojazdu za tę kwotę nie było bowiem możliwe.

Rozstrzygając natomiast kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować

mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego M. T., który wskazał, iż w realiach przedmiotowej sprawy celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 43 doby.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (43 dni) oraz stawki w kwocie 221,40 złotych brutto, a zatem kwotę 9 520,20 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 3 321 złotych, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 6 199,20 złotych, co oznacza, że żądanie pozwu w całości było zasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 6 199,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek oraz wartość odszkodowania w kwocie brutto nie był kwestionowany przez pozwanego reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszy proces na rzecz powoda kwotę 2 831,40 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwoty: 310 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz koszty wynagrodzenia opinii biegłego sądowego w wysokości 704,40 złotych.